

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **M. B**
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2020, č. j. KRPB-67158-40/ČJ-2020-060022-Z

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2020, č. j. KRPB-67158-40/ČJ-2020-060022-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce podle ust. § 129 odst. 1, 3 a 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) ve spojení s ust. § 125 odst. 1 téhož zákona o 40 dnů, tj. do 10. 6. 2020.

2. Žalobci bylo prodlouženo zajištění napadeným rozhodnutím za účelem předání do příslušného členského státu EU k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti (dále jen „nařízení Dublin III“).

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve odkázala na své rozhodnutí ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRPB-67158-14/ČJ-2020-060022-Z /dále jen „rozhodnutí o zajištění“), kterým byl žalobce zajištěn za účelem předání do příslušného členského státu EU s tím, že doba zajištění byla stanovena ode dne 1. 4. 2020 na 31 dnů.
4. Žalovaná v zásadě vycházela ze skutkového stavu věci zjištěné v prvotním řízení o zajištění. Žalobce byl zajištěn dne 1. 4. 2020 při kontrole Policie ČR v poli u obce Pustiměř. Nepředložil žádný doklad, který by ho opravňoval pobývat v ČR. Ze systému EURODAC bylo zjištěno, že jeho otisky prstů se shodují se záznamy ID RO1TM001T2003060858 (Rumunsko).
5. V rámci podání vysvětlení dne 2. 4. 2020 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Alžírsko, odtud vycestoval asi před 5 měsíci do Turecka, kde pobyl asi 4 dny, když cestoval společně s bratrancem, jež byl společně s ním zadržen. Po 4 dnech pobytu v Turecku pěšky překročili hranice do Řecka, neví, jaké to bylo místo, bylo to asi před 2 měsíci. Poté cestovali pěšky z Řecka do Albánie, kde pobývali asi 2 týdny. Poté šli opět pěšky z Albánie do Kosova a dále do Srbska, odkud opět pěšky přešli do Rumunska. V Rumunsku byli po celou dobu, až do včerejšího dne, kdy někde u města Arad, kolem půl třetí ráno, vycestovali kamionem a vystoupili v České republice. Chtěli ale cestovat společně do Rakouska a požádat tam o azyl. Při pobytu v Rakousku je kontrolovala policie, neměli však žádné doklady, tak byli převezeni na policii, tam jim sejmuli otisky prstů a dali jim nějaký dokument. S tímto dokumentem šli do kempu, ze kterého potom utekli na parkoviště, kde nastoupili do kamionu, přičemž se ocitli v ČR, což však nechtěli, jak uvedl, chtěli odejít do Rakouska a tam požádat o azyl. O azyl požádal žalobce však v Rumunsku, neboť jinak by ho automaticky vrátili do Alžíru. Cítí se zdrav a bez příznaků nemoci COVID-19, je ale bez finančních prostředků. V žádném případě se nechce vrátit do Rumunska.
6. Žalovaná konstatovala, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR. Jelikož je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v některých členských státech EU, jsou zde důvody pro zahájení tzv. dublinského řízení.
7. Žalovaná dále shrnula obsah relevantní právní úpravy obsažené zejména v ust. § 125 a § 129 ZPC, jakož i čl. 18 a 28 nařízení Dublin III a uvedla, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť tento naplnil hned několik objektivních kritérií svědčících o

vážném nebezpečí útěku podle § 129 odst. 4 ZPC (nelegální vstup a pobyt na území ČR, neochota vrátit se do Rumunska, cílem cesty je Rakousko coby členských stát EU). Žalobce dal tedy najevo, že nebude vyčkávat v ČR do doby, až bude předán do příslušného členského státu, a že také nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území ČR.

8. Žalovaná dále zkoumala, zda nadále trvají důvody pro zajištění žalobce podle ust. § 126 písm. a) ZPC a zjistila, že po zahájení dublinského řízení bylo dne 20. 4. 2020 Ministerstvem vnitra, OAMP odeslána žádost o převzetí žalobce zpět do Rumunska. Lhůta pro odpověď byla stanovena v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III do 4. 5. 2020. Z evidence Policie ČR vyplývá, že do dne vydání napadeného rozhodnutí nebyla z osloveného členského státu odpověď obdržena.
9. Dále se žalovaná zabývala otázkou, zda postačuje uložení mírnějších opatření ve smyslu ust. § 123b ZPC, anebo nikoliv. Dospěla k závěru, že žalobce nemá ani adresu místa pobytu, ani adekvátní finanční prostředky, takže vzhledem k hrozícímu zmaření účelu dublinského řízení žalovaná uzavřela, že nejsou podmínky pro uložení zvláštního opatření.
10. Žalovaná také zkoumala, zda je předání žalobce v dublinském řízení potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. K tomu dovodila, že tomu tak není, neboť žalobce netvrdil žádné rodinné či obdobné vazby na území ČR a ani takové okolnosti nebyly zjištěny.
11. K otázce systematických (systémových) nedostatků v azylovém systému přijímajících členských států žalovaná uvedla, že ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, ani Soudní dvůr EU či české soudy aktuálně nepožadují, aby se členské státy zdržely transferu žadatelů do Rumunska. Žalovaná zjišťovala též veřejně dostupné informace v databázi AIDA či Human Rights Watch. Dále žalovaná vycházela z informací EASO a nevládní organizace Generatie Tanara Romania, která spolupracuje s UNHCR. Kromě toho žalovaná poukázala na statistiky dublinského řízení dle databáze EUROSTAT za rok 2015 a na výsledky tzv. „rekolací“ uprchlíků z Itálie a Řecka. Stran aktuálního stavu rumunského azylového systému žalovaná poukázala na podkladovou Informaci OAMP ze dne 2. 9. 2019.
12. Z uvedených důvodů vyhodnotila žalovaná možnost předání žalobce do příslušného členského státu jako reálnou a uskutečnitelnou v době trvání zajištění. Délka doby prodloužení zajištění s ohledem na skutečnost, že může být Rumunskou republikou odpovězeno na žádost o zpětvzetí cizince v dohledné době, tedy i v den po vydání tohoto rozhodnutí, správní orgán stanovil lhůtu 6 týdnů k realizaci předání ode dne vydání tohoto rozhodnutí, aby nemohla být překročena 6týdenní lhůta pro realizaci předání dle Nařízení. Lhůta trvání zajištění byla stanovena plně v souladu s čl. 28 odst. 3 Nařízení tak, aby doba zajištění v celkovém součtu nepřekročila 6 týdnů od vyhovění žádosti o převzetí zpět do Rumunské republiky, tedy od 29. 4. 2020 do 10. 6. 2020. Jelikož je žalobce zajištěn do 1. 5. 2020, stanovil správní orgán dobu prodloužení zajištění o 40 dnů, tj. do 10. 6. 2020.

III. Žaloba

13. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, tyto následující důvody.
14. V prvním žalobním bodě žalobce zpochybnil samotnou potencionální možnost předání do příslušného členského státu EU. V souvislosti s tím také žalobce zpochybnil stanovení délky prodloužení doby zajištění na 40 dnů, které považuje za nepřezkoumatelné. Důvodem je jednak skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v době nouzového stavu vyhlášeného z důvodu pandemie viru způsobující onemocnění COVID-19. Žalovaná zdůvodnila potřebu prodloužení zajištění žalobce pouze odkazem na své zkušenosti a na základě oznámení Ministerstva vnitra (OAMP) v průběhu řízení. Úkolem žalované však bylo zkoumat, zda za současné situace Rumunsko přijímá dublinské transfery. Podle názoru žalobce je předání do tohoto státu za současné situace fakticky vyloučené, neboť transfery se standardně odehrávají leteckou cestou. Žalobce poukázal na praxi SRN, která pozastavila dočasné transfery do Itálie, přičemž uvedenou praxi zavedlo i Švýcarsko. Zatím není jasné, kdy budou transfery obnoveny, a uskutečnění předání žalobce bude reálné. Z toho důvodu může žalovaná pouze odhadnout dobu pokračujícího zajištění žalobce.
15. Žalobce dále podpůrně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 282/2015-61 (dostupný na www.nssoud.cz) týkající se zajištění za účelem správního vhoštění. Žalobce dovodil, že v posuzované věci je tedy zcela vyloučeno, aby mohl být naplněn účel zajištění a uskutečněno jeho předání podle nařízení Dublin III. poukázal také na Doporučení Evropské komise k implementaci práva EU v oblasti azylu, návratů a přesídlování ze dne 16. 4. 2020 pod zn. C (2020) 2516 a doporučení UNHCR (Praktická doporučení a osvědčená praxe pro řešení otázek ochrany v kontextu pandemie nemoci COVID-19). Žalobce by tak měl být neprodleně propuštěn z ZZC Vyšší Lhoty.
16. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaná nezohlednila systémové nedostatky v Rumunsku z hlediska závazných standardů SEAS. Namítal, že žalovaný správní orgán postupoval dle čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Dublinského nařízení, když neposoudil faktickou situaci v Rumunsku a porušil tak ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci v takovém rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
17. Konkrétně žalobce tvrdí, že žalovaná uvádí seznam neaktuálních zpráv z roku 2015, 2016 a 2014 ze zahraničních zdrojů, kterými se při vydání napadeného rozhodnutí zabývala. U většiny z uvedených zpráv však pouze uvádí jméno uvedeného zdroje, rok a webový odkaz ve vztahu k rumunskému azylovému systému. Uvádí, že uvedené zdroje „prostudoval“, neuvádí však jejich obsah, ale pouze všechny dohromady shrnuje tak, že: „V žádném z těchto veřejně dostupných zdrojů není informace o tom, že by byly zjištěny systematické nedostatky rumunského azylového řízení.“
18. Žalobce upozornil na to, že svou tezi o realizaci návratu správní orgán zakládá zejména na statistikách (z roku 2015) týkající se počtu žadatelů o azyl v Rumunsku, počtu osob převzatých do Rumunska na základě Dublinského nařízení a počtu osob relokovaných do Rumunska v rámci evropského systému relokací. Žalobce v obecné rovině nerozumí, proč by uvedené *kvantitativní* statistické údaje měly mít relevantní výpovědní hodnotu ve

vztahu ke *kvalitě* rumunského azylového systému. Pokud by totiž bylo možné následovat logiku, že kvalita azylového systému je přímo úměrná počtu žádostí o mezinárodní ochranu, museli bychom dojít nutně k závěru, že nejkvalitnější azylový systém je v současnosti v Itálii a Řecku.

19. Podle názoru žalobce Rumunsko představuje „*obra na hliněných nohách*“. Primárním problémem, s nímž souvisí i další nedostatky, je připravenost rumunské vlády. Statisticky Rumunsko vykazuje dobrá čísla. Ta jsou ale podmíněna počtem žadatelů o azyl, které do roku 2017 nepřesáhlo částku 2 500/za rok. Ve zmíněném roce však v Rumunsku o azyl žádalo téměř 5 000 lidí, což začalo způsobovat výrazné problémy a poukázalo to na mnohdy nedostatečná opatření vlády. Kapacitně bylo Rumunsko zahlceno. V celé zemi je pouze 6 přijímacích středisek, přičemž celková ubytovací kapacita se pohybuje kolem 900 míst. Žalobce poukázal na možné budoucí problémy Rumunska v případě, že se migrační toky zvýší. Již nyní Rumunsko má 2 významné problémy – ubytovací podmínky a tlumočení do cizích jazyků. K ubytovacím podmínkám žalobce odkázal na problémy zřejmé ze zprávy AIDA ze dne 2. 7. 2018 (špatná hygiena, špatný stav ubytovacích zařízení).
20. Ve třetím žalobním bodu žalobce uvedl, že žalovaná neposoudila mírnější alternativy zajištění. Žalobce se domnívá, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro neuvedení důvodů vyloučení aplikace zvláštních opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců a nedostatečné specifikace důvodů zajištění i přes trvající nouzový stav v ČR. Otázka možné aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování musí být zkoumána nejen v prvním rozhodnutí o zajištění cizince ale po celou dobu jeho pobytu, a tedy i při rozhodování o prodloužení doby jeho zajištění. Proto bylo povinností žalované se náležitě vypořádat v napadeném rozhodnutí i s otázkou možného uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců a svůj závěr zdůvodnit. To však žalovaná neučinila, a její rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné.
21. Konkrétně žalobce uvedl, že po celou dobu jeho zajištění je dostupná alternativa jeho přemístění do přijímacího střediska nebo do pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí (nebo kteréhokoli jiného střediska), kde by vyčkal do skončení řízení dle Dublinského nařízení. Z praxe je známo, že v případě ukončení zajištění na základě rozhodnutí soudu, dochází k transferu cizinců ze ZZC do přijímacího střediska a následně k jejich pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, kde vyčkávají na konečné rozhodnutí o přemístění podle nařízení Dublin III.
22. Zásah do osobní svobody žalobce je oproti tomu závažný, neboť se nachází v zařízení, které nesmí volně opouštět, nehovoří jazykem personálu zařízení (žalobce hovoří pouze arabsky) a obdobná komunikační bariéra je i mezi ním a ostatními zajištěnými cizinci. Pokračující zbavení osobní svobody musí být vždy výjimečným opatřením, musí trvat co nejkratší dobu, jenom pokud nelze uplatnit jiné mírnější donucovací prostředky, musí být úzce spjato s účelem zajištění. Žalobce má za to, že zajištění v ZZC Vyšší Lhoty nemůže být jediným dostupným opatřením, ultima ratio pro cizince v jeho situaci, a že správní orgán je povinen postupovat za každých okolností přiměřeně a s ohledem na ochranu základních práv a svobod.

23. Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
24. Ze všech shora uvedených důvodů navrhl zrušení a vrácení napadeného rozhodnutí k dalšímu řízení bez nařízení ústního jednání ve věci.

IV. Vyjádření žalované

25. Ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 5. 2020 žalovaná uvedla následující. V prvé řadě shrnula argumentaci žalobce a odkázala na platnou a účinnou právní úpravu zajištění za účelem předání cizince příslušnému členskému státu EU v tzv. dublinském řízení. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že si byla vědoma svých povinností a situace panující v souvislosti s výskytem onemocnění SARS-Covid-2 ve světě, pročež si vyžádala před samotným řízením o zajištění žalobce stanovisko OAMP k aktuální situaci ohledně možnosti realizace dublinských transferů. Podle odpovědi Ministerstva vnitra (OAMP) mělo být se žalobcem zahájeno řízení o jeho přijetí zpět. Na základě této informace neměla žalovaná důvod pochybovat o možnosti realizace žalobcova předání do odpovědného členského státu EU a zahájila řízení o jeho zajištění.
26. Ohledně namítaného zastavení dublinských transferů směrem do Itálie ze strany Německa a Švýcarska nepovažovala žalovaná namítanou informaci za jednoznačný důkaz toho, že je obecně vyloučeno uskutečnění jakéhokoli dublinského transferu. Postup těchto zemí nezavazuje ostatní členské státy EU k tomu, aby postupovaly stejným způsobem i v případě jiných zemí než je Itálie. V době, kdy bylo rozhodováno o zajištění žalobce, nebyl navíc příslušnými orgány dán pokyn či doporučení o úplném a plošném pozastavení dublinských transferů.
27. Žalovaná zdůraznila, že nemůže své rozhodnutí zakládat na spekulacích, v konkrétním případě na tom, zda bude či nebude nouzový stav prodloužen, ale musí vycházet ze skutečností prokazatelných a jí známých v době rozhodování. Ohledně žalobcem uváděných podkladů UNHCR datovaných až po vydání rozhodnutí o zajištění žalobce poukázala také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, dostupné na www.nssoud.cz. K nedostatečnému posouzení reálnosti předpokladu pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU se také několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud (např. rozsudek tohoto soudu 1 Azs 4/2018).
28. K otázce systémových nedostatků v rumunském azylovém systému žalovaná uvedla, že žalobce během správního řízení žádné výhrady či obavy směrem k rumunskému systému nesdělil a rovněž ani z obecně známých skutečností nelze dovodit, že by Rumunsko nebylo schopno zajistit adekvátní podmínky žadatelů o azyl. Poukazovala dále na tiskovou zprávu UNHCR ze dne 9. 12. 2019 o tom, že během tohoto roku se bude pořádat v Rumunsku vzdělávací program pro žadatele o azyl „Poznej svá práva“.
29. K otázce aplikace tzv. mírnějších opatření (§ 123b ZPC) žalovaná uvedla, že pro zajištění žalobce zcela jednoznačně existují zákonné důvody, neboť v jeho případě zcela jednoznačně existuje vážné nebezpečí útěku, neboť žalobce přicestoval do ČR bez platného

víza či jiného oprávnění, které jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Žalobce chce pokračovat nelegálně v cestě do Rakouska. Dále disponuje pouze omezenou hotovostí a nemá možnost si po dobu dublinského řízení zajistit vlastní ubytování. Podmínky pro uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b tedy v případě žalobce absentují.

30. Stran hypotetické alternativy spočívající v umístění žalobce do Přijímacího či pobytového střediska Kostelec nad Orlicí žalovaná poukázala na odlišnosti tohoto zařízení od zařízení pro zajištění cizinců, přičemž žalobcem označený postup žalované z praxe není znám. Takový postup by podle jejího názoru připadal v úvahu pouze tehdy, pokud by ČR převzala příslušnost ve smyslu čl. 17 nařízení Dublin III.
31. Ze všech uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci soudem

32. Žaloba **není důvodná**.
33. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC - ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
34. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spise žalované.
35. Ze **správního spisu** žalované krajský soud zjistil následující skutkový stav. Podle úředního záznamu ze dne 1. 4. 2020 proběhlo policejní pátrání po uprchlých migrantech z kamionu parkujícího na čerpací stanici MOL 3D46 u obce Pustiměř, okres Vyškov. Následně v poli byli zadrženi 4 muži, z nichž jedním byla osoba žalobce. Z databáze EURODAC vyplývá k osobě žalobce ztotožnění dle otisku prstů záznamy ID RO1TM001T2003060858 (Rumunsko). Se žalobcem bylo provedeno podání vysvětlení ze dne 2. 4. 2020, o němž vypovídá protokol zpracovaný téhož dne, jehož obsah je v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména z něho vyplývá, že žalobce požádal o azyl v Rumunsku, že mu tam byly sejmuty otisky prstů. Žalobce nemá finanční prostředky, není ochoten vrátit se do Rumunska, cítí se zdrav, chce jet do Rakouska a tam požádat o azyl.
36. Žalovaná si vyžádala přípisem ze dne 2. 4. 2020 vyjádření Ministerstva vnitra k otázce, zda bude se žalobcem zahájeno řízení o přemístění, přičemž podle přípisu Ministerstva vnitra, oddělení Dublinského střediska je potvrzeno, že v případě žalobce bude odeslána žádost do příslušného členského státu o přijetí zpět. Ve správním spise je založena Informace OAMP „Rumunsko“ ze dne 2. 9. 2019 týkající se azylového systému Rumunska (řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní

ochranu). Ve správním spise je založeno oznámení Ministerstva vnitra (OAMP) ze dne 20. 4. 2020, že byl v případě žalobce zahájen postup v dublinském řízení o přijetí žalobce zpět do Rumunska. Již po vydání napadeného rozhodnutí žalované doručeno dne 5. 5. 2020 oznámení Ministerstva vnitra (OAMP), že Rumunsko akceptovalo přijetí žalobce zpět.

37. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. platí, že „členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. platí, že „[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než podobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit 1 měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do 2 týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzetí nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné a nejpozději do 6 týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti a převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě 6 týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“
38. Podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné“.
39. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje **vážné nebezpečí útěku**. Za **vážné nebezpečí útěku** se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie 37), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie 37) nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za **vážné nebezpečí útěku** se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie 37) přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

40. Krajský soud shledal, že žaloba **není důvodná**.
41. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci.
42. K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí toto:
43. Žalobce tvrdí, že jeho předání do příslušných členských států EU je krajně nepravděpodobné či dokonce nemožné, a to vzhledem ke stávající situaci způsobené pandemií koronaviru SARS CoV-2 způsobujícího nemoc Covid-19. Krajský soud v první řadě podotýká, že je mu známo z úřední činnosti, že řada členských států EU přistoupila v důsledku tohoto stavu k zastavení tzv. dublinských transferů (např. SRN). Nicméně na úrovni EU nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by znemožňovalo obecně dublinská přemístění provádět.
44. Soudu je rovněž známo, že Evropská komise vydala pod zn. C (2020) 2516 doporučující materiál s názvem COVID 19-COMMUNICATION FROM THE COMMISSION – COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, v němž zásadně doporučuje, aby členské státy pokračovaly v provádění dublinského nařízení. Zároveň je povinností členských států zvážit, zda situace v přijímacím členském státě je takového rázu, aby umožňovala předání cizince či více cizinců bez zásadnějšího významného zatížení zdravotního systému daného státu. Soudu není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o zastavení provádění dublinských transferů po dobu trvání nouzového stavu či souvisejících opatření na ochranu veřejného zdraví.
45. Na rozdíl od žalobce krajský soud z tohoto doporučení nedovozuje, že obecně vzato není z důvodu potencionální neuskutečnitelnosti přemístění žalobce možno užít institutu zajištění za účelem předání do příslušného členského státu v dublinském řízení. Je jisté možno usuzovat, že v konkrétních případech takové okolnosti nastanou a za této situace je třeba v duchu restriktivního výkladu zajištění cizince propustit na svobodu, in eventum ošetřit jeho setrvání do doby přemístění jiným způsobem. Nicméně krajský soud takové okolnosti v předmětné věci nespatřuje. Žalobce je mladý muž, podle svého tvrzení zdravý a nepatří tak do rizikové skupiny obyvatel, zejména ohrožených nemocí COVID-19. O faktické neuskutečnitelnosti dublinského transferu do Rumunska ve lhůtě 6 měsíců od akceptace žádosti nebo od vydání konečného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek (čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III) nesvědčí v tomto případě žádné konkrétní indicie. Konec konců o připravenosti Rumunska převzít žalobce svědčí i jeho akceptace, která byla doručena žalované po vydání napadeného rozhodnutí.
46. Obdobně ani citované doporučení UNHCR (*Praktická doporučení a osvědčená praxe pro řešení otázek ochrany v kontextu pandemie nemoci COVID-19*) neznamená pro členské státy zákaz dublinských transferů, ale jen doporučení pro vytvoření a zajištění specifických podmínek, za nichž mají být přemístění realizována.

47. Krajský soud tedy nesouhlasí s tvrzením žalobce, že za prokázaných okolností při rozhodování o prodloužení zajištění by správní orgán měl a priori vycházet z toho, že zajištění nepovede k cíli, neboť cizince nebude možné předat ve lhůtách stanovených dublinským nařízením. Skutečnosti, které mohou vytvořit překážku přemístění žalobce, nelze v situaci, kdy běží dublinské řízení a je očekávána akceptace přijetí cizince zpět osloveným členským státem, ze žádných objektivních okolností předvídat. Princip potenciality naplnění účelu zajištění se tedy projevuje v pravděpodobnostním úsudku správního orgánu vzhledem k podmínkám fungování dublinských transferů. Pouze prima facie zřejmá nepravděpodobnost realizace účelu zajištění má za následek nesplnění zákonných podmínek pro aplikaci tohoto institutu.
48. Taková situace však v předmětné věci nenastala, neboť žalovaná si ještě před vydáním napadeného rozhodnutí opatřila vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 2. 4. 2020 jako kompetentního orgánu k otázce, zda bude se žalobcem zahájeno dublinské řízení o přijetí zpět. Zároveň ve lhůtě jednoho měsíce (čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III) Ministerstvo vnitra (OAMP) požádalo Rumunsko o souhlas s přemístěním žalobce a zpraveno o tom žalovanou oznámením ze dne 20. 4. 2020. Tím podle názoru krajského soudu žalovaná v této fázi splnila svou povinnost zvážit účel prodloužení zajištění a jeho potenciální uskutečnitelnost. Nebylo však jejím úkolem dále predikovat, co se v průběhu dublinského řízení přesně stane.
49. Pokud žalobce vztahoval nosné důvody argumentace v prvním žalobním bodu též k otázce stanovení doby prodloužení zajištění, rovněž s ním nelze souhlasit. Jak plyne z ustáleného výkladu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III správními soudy (viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-36, dostupný na www.nssoud.cz), nelze v první fázi zajištění cizince za účelem jeho předání do příslušného členského státu stanovit lhůtu delší než 1 měsíc, čemuž žalovaná dostála. Další fáze prodloužení zajištění je odvislá od toho, která ze skutečností předvídaných v citovaném ustanovení nařízení Dublin III nastane, přičemž nařízení Dublin III neobsahuje výslovnou úpravu jednotlivých úseků doby zajištění cizince za účelem předání do příslušného členského státu EU. Umožňuje tím jednak prosazení aplikace pravidel vnitrostátního práva, pokud nekolidují s účelem regulace tohoto nařízení, a jednak zohlednění individuálních okolností případu.
50. Žalovaná rozhodovala napadeným rozhodnutím za situace, kdy bylo zahájeno dne 20. 4. 2020 dublinské řízení ve vztahu k Rumunsku. Žalovaná postupovala tak, že stanovila délku prodloužení doby zajištění od konce předchozího (prvotního zajištění) na 40 dnů. Tato lhůta koresponduje se lhůtou 6 týdnů, kterou má podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III nejpozději do 6 týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 téhož nařízení. Tuto lhůtu lze zároveň s relevantní judikaturou v této fázi třeba považovat za nepřekročitelnou mez, přes kterou nemůže členský stát při zajištění cizince zajít. Krajský soud má za to, že délka doba zajištění byla určena zákonně a vzhledem k okolnostem případu i přiměřeně. Podpůrně krajský soud poukazuje na závěry rozsudku Soudního dvora EU ve věci Mohammad Khir Amairi v. Migrationsverket (věc C-60/16), v níž SDU dovodil, že šestitýdenní lhůtu lze chápat jako účinný mantinel pro realizace zajištění cizince i v případech, nenastanou-li skutečnosti uvedené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

V určení délky doby zajištění krajský soud nespatřuje žádné pochybení a má za to, že byla v napadeném rozhodnutí i přezkoumatelně zdůvodněna. To však nic nemění na tom, že pokud by došlo k výslovně neakceptaci ze strany oslovených členských států, situace stran dalšího zajištění žalobce by se zásadně změnila a žalovaná by na to musela adekvátně reagovat. Je povinností žalované po celou dobu zajištění zkoumat, zda podmínky pro jeho realizaci trvají.

51. Ke druhému žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující.
52. Žalobce namítá, že žalovaná nezohlednila systémové nedostatky v Rumunsku z hlediska závazných standardů SEAS. Žalobce namítá, že žalovaná nepostupovala podle čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Dublinského nařízení, když neposoudila faktickou situaci v Rumunsku. K tomu krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu založeno na poměrně srozumitelném a podrobném zdůvodnění, jakým způsobem žalovaná hodnotila otázku systémových nedostatků v členském státě, který bude v dublinském řízení osloven k přijetí žalobce zpět. Úvaha žalované rozhodně není nepřezkoumatelná a opírá se o podklady založené ve správním spise.
53. Argumentace systémovými nedostatky v jiném členském státě tak může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do tohoto členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21).
54. Pokud žalobce namítal, jakým způsobem žalovaná pracovala se zdroji pro své posouzení otázky existence systémových nedostatků v Rumunsku, krajský soud je toho názoru, že žalovaná poměrně jasně označila podklady pro svou úvahu. Nedostatky v hodnocení těchto podkladů (tzn. vysvětlení jednotlivých dílčích závěrů plynoucích z jednotlivých citovaných zpráv) sice lze spatřovat, ovšem žalovaná je překryla souhrnným konstatováním, že z uvedených podkladů neplynou poznatky, které by zavadávaly důvod k závěru o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Žalovaná poměrně podrobně vysvětlila argumentaci statistickými údaji o vytíženosti azylového systému Rumunska v posledních letech, přičemž její úvaha per argumentum a maiori ad minus (poměřováno k množství migrantů v letech 2015 až 2016 a nyní) lze považovat za rozumnou a logickou.
55. Žalobce sám navíc připustil, že Rumunsko má „dobrá čísla“, tudíž v současné době nelze dovodit, že by jeho azylový systém byl zásadně přetížený. Z hlediska argumentace předpovídající další nepříznivý vývoj nelze požadovat po žalované, aby se v tomto kontextu v rozhodnutí o zajištění problémem systémových nedostatků zabývala, neboť rozhodující je pro ni skutkový stav zjištěný k datu vydání rozhodnutí. Základní informace k rumunskému azylovému systému jsou obsaženy ve zprávě Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 9. 2019, která podrobně popisuje fungování rumunského azylového systému a lze ji považovat i za poměrně aktuální. Tato zpráva je založena ve správním spise a v kostce referuje o přijímacích podmínkách v Rumunsku, počtech žadatelů a kapacitách

ubytovacích zařízení, pravidlech vedení azylového řízení a v neposlední řadě o dublinském řízení. Vychází mj. také ze zprávy AIDA Country Report Romania z února 2019.

56. Ani žalobcem namítané nedostatky v hygieně a v ubytování v azylových střediscích nevypovídají podle krajského soudu o existenci závažných systémových nedostatků v rumunském azylovém systému, ani o přetíženosti tamějších uprchlických ubytovacích kapacit. Stran dokumentovaných kritizovaných podmínek lze poukázat na hodnocení Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, který vyznívá tak, že *„rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoliv stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možno posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“*
57. Totéž hodnocení lze vztáhnout k většině žalobcem vytýkaných problémů, k nimž má v Rumunsku docházet, tedy především údajné chyby v tlumočení v pohraničních centrech, právo na právní pomoc (které i podle této zprávy v nezbytném rozsahu zajištěno je) a využívání benefitů sociální pomoci či integračních programů pro cizince. Krajský soud ve vztahu k Rumunsku uzavírá, že v současné době nejsou důvodné pochybnosti o tom, že by měly v tomto členském státě existovat tzv. systémové nedostatky v azylovém systému (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, dále také rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 Azs 248/2019-75 dostupné na www.nssoud.cz).
58. Vše ostatní je pak již věcí Ministerstva vnitra a jeho komunikace s partnerským dublinským střediskem dotčeného členského státu.
59. Nicméně krajský soud (a to opakovaně) ve své judikatuře hájí stanovisko, že na žalovanou nelze přesouvat důkazní břemeno ohledně jednoznačného prokázání neexistence systémových nedostatků v příslušném členském státě EU, kam má být cizinec předán (viz k tomu např. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, dostupný na www.nssoud.cz). Uvedený nedostatek by znamenal zásadní vadu rozhodnutí o předání cizince a určení příslušného členského státu EU v dublinském řízení, avšak nikoliv v „jednoukonovém“ řízení o zajištění cizince, kde funguje snížený důkazní standard, přičemž cizinec nemá žádnou možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit či navrhopat jejich doplnění.
60. V souhrnu k otázce vyhodnocení systémových nedostatků tedy krajský soud uvádí, že závěry žalované jsou přiměřeně podloženy citovanými zprávami, jejichž podrobnost odpovídá účelu posuzování těchto skutečností v řízení o zajištění. Tyto závěry jsou rovněž v souladu s relevantní a poměrně nedávnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to zejména rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-25 a dále ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, dostupné na www.nssoud.cz. Žalobce sám pak při podání vysvětlení netvrdil, že by se stal obětí nelidského zacházení či extrémně špatných podmínek v Rumunsku.

61. K třetímu žalobnímu bodu, v němž žalobce namítl procesní nedostatky v postupu žalovaného ohledně zjišťování podmínek pro uplatnění mírnějších opatření, tedy tzv. zvláštních opatření (§ 123b ZPC) krajský soud uvádí následující.
62. Podle názoru krajského soudu žalovaná odůvodnila srozumitelně, náležitě a dostatečně, proč ani ve fázi prodloužení zajištění nebylo možné v případě žalobce sáhnout k mírnějšímu opatření (§ 123b ZPC), než je zajištění žalobce. Poukázala přitom na omezené množství finančních prostředků žalobce (70 EURO), které je doloženo ve správním spise, a které by rozhodně na delší pobyt žalobce na svobodě nedostačovalo.
63. Žalobce pak při podání vysvětlení sám neuvedl žádné indicie v tom směru, že by mu mohla finanční prostředky k zajištění obživy a bydlení zajistit jeho rodina či někdo jiný, historie pohybu žalobce (na jejíž území žalobce vkročil jako tranzitující cizinec v podstatě omylem, když utekl z kamionu na čerpací stanici), je dostatečně doložena ve správním spise a zdůvodňuje logicky a přezkoumatelně úvahu žalované o nezbytnosti užití institutu zajištění za účelem předání cizince do příslušného členského státu EU.
64. Žalobce vyjádřil jednoznačně své odhodlání cestovat do Rakouska a neochotu se vrátit do Rumunska, což je důležitá indicie k závěru, že by se dobrovolně nepodvolil přemístění do tohoto členského státu EU. Na nezbytnost jeho zajištění nemění nic ani případný diskomfort v zařízení pro zajištění cizinců způsobený společenskou izolací způsobenou neznalostí jiných jazyků. Kolize ochrany osobní svobody cizince a veřejného zájmu na dodržování pravidel vstupu a pobytu cizinců na území Evropské unie je třeba v každém případě vyvažovat, nicméně v této věci nejsou žádné důvody pro upřednostnění osobní svobody žalobce, neboť lze s pravděpodobností hraničící s jistotou usuzovat, že jeho propouštění na svobodu by zmařilo účel dublinského řízení.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

65. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.
66. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nenáleží, a pokud jde o žalovanou, té kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.